

Arrest

nr. 101 228 van 19 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift "*in beroep*" dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 29 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2012 tot de weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 1 oktober 2012 een asielaanvraag indiende bij de Belgische overheden. Op 29 oktober 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van verzoekster een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"A. *Feitenrelaas*

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese, afkomstig uit (...). U bent in het bezit van de Kosovaarse nationaliteit. Op 22 juli 2006 huwde u traditioneel met S.A.. Tijdens oudejaarsnacht van

2001 viel een zekere D.T. het nichtje van uw echtgenoot lastig. Dit onttaarde in een vechtpartij waarbij uw echtgenoot D.T. doodschoot. De politie kwam onmiddellijk ter plaatse en uw echtgenoot werd vervolgens tot vijf jaar gevangenschap veroordeeld. Onmiddellijk na bovenstaande moord sprak de familie van D de bloedwraak uit tav van uw echtgenoot en diens familie. Op het moment dat de bloedwraak werd uitgesproken werd tevens een besa (een tijdelijke verzoening) aan uw schoonfamilie verleend, voor de periode dat uw echtgenoot in de gevangenis zat. Op 3 mei 2006 kwam uw echtgenoot voorwaardelijk vrij. Omdat ook aan hem een besa werd verleend door de familie van D opende hij in juli 2006 een immobiliënkantoor. In september 2006 vernam uw echtgenoot echter dat de familie van D.T. de besa tav van hem en zijn familie ingetrokken had, waardoor alle mannelijke bloedverwanten van uw schoonfamilie zouden worden vermoord indien zij het huis zouden verlaten. Via S.B., een neef van uw echtgenoot, trachtte uw schoonfamilie na de intrekking van de besa (een door u onbekend aantal keer) tot verzoening te komen, hetgeen door de tegenpartij steeds werd geweigerd. Eind september/begin oktober 2006 vond uw echtgenoot een bom in zijn immobiliënkantoor, dewelke hij eigenhandig ontmantelde. Drie dagen later werd uw echtgenoot tevens vanuit een auto beschoten. Uw echtgenoot kon hierbij echter ontsnappen door in het kanaal te springen. U vermoedt dat de familie van D.T. verantwoordelijk is voor zowel de bom als de beschieting van uw echtgenoot. Vervolgens vluchtte uw echtgenoot in november 2006 naar België, waar hij zowel een aanvraag tot medische regularisatie (9ter) als een humanitaire regularisatie (9bis) indiende. Uw schoonbroer, A.S., kwam vanwege bovenstaande bloedwraakzaak in 2009 eveneens naar België. Ook hij diende een regularisatieaanvraag in. Omdat u zich onveilig voelde daar u vreesde dat zowel u als uw kinderen iets zou kunnen overkomen in het kader van bovenstaande bloedwraakzaak enerzijds en omdat u bij uw echtgenoot wilde zijn anderzijds reisde uiteindelijk ook u op 2 februari 2011 naar België. In maart 2011 diende ook u zowel een aanvraag tot medische regularisatie (9ter) en humanitaire regularisatie (9bis) in. In september 2012 werden beide aanvragen geweigerd, waarna u op 1 oktober 2012 uiteindelijk een asielaanvraag indiende. In België kreeg u last van hartritmestoornissen waarvoor u medische begeleiding en behandeling geniet. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart (uitgereikt op 12 augustus 2010); de geboorteakte van uw zoon A.S. (uitgereikt op 21 februari 2011 te Pristina); een attest dd. 18 november 2011 voor het verkrijgen van een zwangerschapstoelage en zwangerschapsverlof voor uw kind G.D. dewelke in Anderlecht werd geboren; een attest dd. 26 mei 2004 van de Rechtbank te Pristina waaruit blijkt dat uw echtgenoot tot zeven jaar gevangenschap werd veroordeeld vanwege de moord op D.T. op 31 december 2000 en een juridisch attest dd. 27 april 2006 waaruit blijkt dat uw echtgenoot op 3 mei 2006 voorwaardelijk werd vrijgelaten.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en de stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Kosovo vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet gedaan. U verklaarde dat u Kosovo heeft verlaten uit angst dat zowel u als uw kinderen het slachtoffer zouden kunnen worden in de bloedwraakzaak die is ontstaan nadat uw echtgenoot D.T. heeft vermoord (CGVS, p.7 en p.14-15).

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat hoewel deze bloedwraakzaak reeds dateert van 2001 (CGVS, p.8), u tot 2 februari 2011 wachtte om Kosovo te verlaten en naar België te komen. Na uw aankomst wachtte u nog meer dan anderhalf jaar alvorens een asielaanvraag in te dienen (CGVS, p.5-6). Uw laattijdig vertrek uit Kosovo, alsook uw laattijdige asielaanvraag na aankomst in België nopen ertoe de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees sterk te relativiseren. Dat u Kosovo pas in februari 2011 verliet richting België daar u zich pas vanaf toen onveilig voelde en u toen bij uw echtgenoot in België wilde zijn enerzijds en u vervolgens meer dan anderhalf jaar wachtte om asiel te vragen daar u in september 2011 een negatief antwoord kreeg op zowel uw humanitaire als uw medische regularisatieaanvraag anderzijds (CGVS, p.15-16) doet geen afbreuk aan het feit dat dergelijk handelen moeilijk in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijke een asielaanvraag indient alsook zich zo grondig mogelijk informeert inzake de te ondernemen stappen in het kader van een asielaanvraag.

Voorts stel ik vast dat uw echtgenoot en uw schoonbroer, die vanwege bovenstaande bloedwraakzaak respectievelijk reeds in november 2006 en in 2009 naar België vluchtten nooit een asielaanvraag hebben ingediend (CGVS, p.3-4, p.6, p.13 en p.15). Trouwens verklaarde ook u dat noch u, noch uw kinderen in Kosovo ooit enig concreet probleem ervaren hebben vanwege de bloedwraakzaak waarvan jullie naar eigen zeggen in betrokken zijn (CGVS, p.14). Hierdoor komt uw algemene geloofwaardigheid nog verder op de helling te staan.

Verder verklaarde u dat in september 2006 de besa tav uw schoonfamilie werd opgeheven waardoor alle mannelijke bloedverwanten hun woning niet langer konden verlaten (CGVS, p. 11). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat zowel uw echtgenoot als uw schoonbroer hun woning in Kosovo na intrekking van deze besa wel degelijk verlaten konden. Zo verklaarde u dat na de intrekking van deze besa uw echtgenoot nog af en toe zijn woning verliet (CGVS, p. 11) en dat ook uw schoonbroer tot aan zijn vertrek naar België in 2009 in het kader van zijn werk zijn woning verliet (CGVS, p.4). Deze bewegingsvrijheid staat evenwel haaks op de door u beweerde vendetta. Het is immers net eigen aan een vendetta dat de geviseerde en al zijn mannelijke bloedverwanten, van zodra een vendetta wordt uitgesproken volledig in zijn bewegingsvrijheid wordt beperkt, daar hij telkens hij zich buitenshuis begeeft riskeert gedood te worden. Geconfronteerd met deze bewegingsvrijheid verklaarde u dat zowel uw echtgenoot als uw schoonbroer hun woning verlieten daar zij hoopten op vergiffenis (CGVS, p.15), hetgeen in dit verband geenszins kan worden weerhouden. Overigens dient in dit verband nog opgemerkt te worden dat het gegeven dat uw echtgenoot na zijn vrijlating in 2006 een immobiliënkantoor opende terwijl hij in een bloedwraakzaak verwickeld was (CGVS, p.5) geen steek houdt.

Vervolgens is het op zijn minst bevreemdend te noemen dat, hoewel u verklaarde in het kader van deze bloedwraakzaak iedereen van de familie van de overleden D.T. te vrezen, u geen enkel ander lid van diens familie kent, noch weet waar zij woonachtig zijn (CGVS, p.9). Evenmin kon u vertellen wie de bloedwraak had uitgeroepen en op welke datum dit exact gebeurde (CGVS, p.9). Ook op de vraag wanneer precies en door wie er besas tav van uw echtgenoot en diens familie werden verleend enerzijds en hoe vaak en op welke data er in het kader van deze bloedwraakzaak verzoeningspogingen werden ondernomen anderzijds moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.10-11 en p.14). U wist zelfs niet te vertellen wanneer er exact een bom in het immobiliënkantoor van uw echtgenoot werd geplaatst, noch wanneer uw echtgenoot werd beschoten in het kader van deze bloedwraakzaak (CGVS, p.11-12). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging, is bijgevolg een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers van een asielzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan niet het minste geloof gehecht worden aan uw vluchtrelaas.

Indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, dient te worden opgemerkt dat u geenszins aannemelijk heeft weten te maken dat u of uw gezinsleden voor de problemen met de familie van D.T. geen of onvoldoende beroep konden doen - of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo zouden kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo voor jullie een reëel risico

zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Hoewel u nooit problemen heeft gekend met de politie of enige andere autoriteiten in Kosovo (CGVS, p. 16), heeft u, noch iemand anders, aangifte gedaan bij de politie van het gegeven dat D's familie de bloedwraak had uitgeroepen, dat er in de immobiliënkantoor van uw echtgenoot een bom werd geplaatst en dat uw echtgenoot werd beschoten (CGVS, p.13). Internationale bescherming kan slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dat jullie voor bovenstaande feiten echter geen klacht hadden ingediend daar uw echtgenoot de overtuiging was toegedaan dat de politie hiertegen niets zou kunnen doen (CGVS, p.13) kan geenszins worden weerhouden als rechtvaardiging van jullie nalaten terzake. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Volledigheidshalve voeg ik hieraan toe dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2012 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven - zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal -, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de "Law on the Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP evenwel beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens besteedt de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Tot slot verklaarde u medische problemen te kennen (hartritmestoornissen). Deze zijn begonnen nadat u in België van uw tweede zoon bent bevallen (CGVS, p.16). Medische problemen ressorteren op zich echter niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen van subsidiaire bescherming. Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat u zich in geval van terugkeer niet zou kunnen wenden tot de gezondheidsdiensten in Kosovo.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Deze bevestigen uw identiteitsgegevens en die van uw zonen, -welke niet betwist worden. Dat uw echtgenoot veroordeeld werd voor moord en in de gevangenis heeft gebeten staat evenmin ter discussie.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In fine van haar verzoekschrift vraagt verzoekster aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om "in hoofdorde, de bestreden beslissing te hervormen" en haar "te erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie conform artikel 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet", of indien de Raad zou oordelen dat zij niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus "haar de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toe te kennen" en in "ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, zo de Raad van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over zijn statuut van vluchteling of er aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft, in de zin van artikel 39/76 § 2 van de Vreemdelingenwet".

2.2. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De Raad treedt in onderhavige betwisting op als annulatierechter conform het gestelde in artikel 39/2, §1, laatste lid *juncto* artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad kan:

1°de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2°de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

In afwijking van het tweede lid, staat tegen de in de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 bedoelde beslissingen enkel het in § 2 bepaalde annulatieberoep open.

§ 2

De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

2.3. In de mate verzoekster een beroep in ‘volle rechtsmacht’ zou beogen merkt de Raad aldus op dat zij *in casu* optreedt als annulatierechter. De Raad is derhalve niet bevoegd om verzoekster een vluchtelingenstatuut toe te kennen of subsidiaire bescherming te verlenen. Verzoekster kan dan ook niet op ontvankelijke wijze vragen om de bestreden beslissing te hervormen of terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de zin van artikel 39/2, §1, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet. Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate dat het beroep dit tot voorwerp heeft, het niet ontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat als een eerste en enig middel kan worden beschouwd, voert verzoekster de schending aan van artikelen 48 t.e.m. 48/5, 51/4 § 3, 52 § 2, 57/6 2de lid en 62 van vreemdelingenwet, van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“1.1. *Tegenpartij motiveert de bestreden beslissing tot weigering van het vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatuut op basis van volgende overwegingen:*

“Na onderzoek van uw verklaringen en de stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genome . (bestreden beslissing blz. 2)

1.2. Samenvattend, meent tegenpartij dat het feit dat verzoekster 10 jaar gewacht heeft om naar België te komen, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen.

2. De bestreden beslissing schendt de artikelen 48 t.e.m. 48/5, 51/4 §3, 52 §2, 57/6, 2de lid en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (‘Vreemdelingenwet’), artikel 77 van de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (‘Vluchtelingenconventie’), de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en

3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en wel om volgende redenen:

2.1. De verklaringen van een asielzoeker kunnen voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid als vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn, coherent en niet tegenstrijdig met algemeen gekende feiten. De bewijslast rust in beginsel op de kandidaat-vluchteling en hij moet in de mate van het mogelijke bewijzen aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt. Nadat een kandidaat-vluchteling aan de bewijslast die op hem rust heeft voldaan, is het vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet nagaan om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te onderzoeken en te beoordelen. Als uiteindelijk al het beschikbare bewijsmateriaal onderzocht is en de algemene geloofwaardigheid van de kandidaat-vluchteling afdoende is, dan dient hem het voordeel van de twijfel te worden toegekend. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, januari 1992, blz. 53, randnr. 205).

Er bestaat met andere woorden een gedeelde bewijslast tussen de kandidaat-vluchteling en de asielinstanties die over zijn aanvraag moeten oordelen. De kandidaat-vluchteling moet geloofwaardige verklaringen afleggen en die zo goed mogelijk met bewijsstukken onderbouwen. Het Commissariaat-generaal is de enige asielinstantie met onderzoeksbevoegdheid en op haar rust dan ook een zekere 'onderzoeksplicht'.

2.1.1. Het UNHCR, wiens asielprocedurele richtlijnen en adviezen de Belgische asielinstanties plegen over te nemen, verduidelijkt in een nota onder meer het volgende over de bewijslast en de geloofwaardigheid bij asielaanvragen:

"[...] there is no necessity for the adjudicator to have to be fully convinced of the truth of each and every factual assertion made by the applicant.

[...] Inability to remember or provide all dates or minor details, as well as minor inconsistencies, insubstantial vagueness or incorrect statements which are not material may be taken into account in the final assessment on credibility, but should not be used as decisive factors.

[...] Failure to produce documentary evidence to substantiate oral statements should, therefore, not prevent the claim from being accepted if such statements are consistent with known facts and the general credibility of the applicant is good.

[...] Credibility is established where the applicant has presented a claim which is coherent and plausible, not contradicting generally known facts, and therefore is, on balance, capable of being believed.

[...] Where the adjudicator considers that the applicant's story is on the whole coherent and plausible, any element of doubt should not prejudice the applicant's claim: that is, the applicant should be given the "benefit of the doubt".

[...] there is no requirement to prove well-foundedness conclusively beyond doubt, or even that persecution is more probable than not. To establish "well-foundedness", persecution must be proved to be reasonably possible."

(Office of the UNHCR, *Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*, 16 december 1998, randnrs. 8-12 en 17)

De rechtsleer geeft enkele richtlijnen omtrent de afwegingen die moeten gedaan worden alvorens te kunnen oordelen over de geloofwaardigheid van een asielrelaas bij het vaststellen van tegenstrijdigheden, zoals onder meer blijkt uit een uitgebreid rapport van de Canadese Immigratie- en Vluchtelingencommissie over de rechtspraak hieromtrent:

"[...] when assessing the credibility of a claimant, it is important to remember that all of the evidence, both oral and documentary, must be considered and assessed, not just selected portions of the evidence. Thus [...] should not selectively refer to evidence that supports its conclusions without also referring to evidence to the contrary. Furthermore, when assessing all of the evidence, it must be assessed together, not parts of it in isolation from the rest of the evidence. Evidence should, therefore, be treated in a consistent manner. [...]

[...] The existence of contradictions or inconsistencies in the evidence of a claimant or witness is a well accepted basis for a finding of lack of credibility. As discussed later (...), the discrepancies must be sufficiently serious and must concern matters that are relevant to the issues being adjudicated to warrant the adverse finding. [...]

The Federal Court has identified the following general factors as relevant to the assessment of inconsistencies or discrepancies:

[...] The discrepancies relied on by the Refugee Division [CRDD] must be real [...]. The Refugee Division must not display a zeal "to find instances of contradiction in the claimant's testimony... it should not be over-vigilant in its microscopic examination of the evidence" [...]. The alleged discrepancy or inconsistency must be rationally related to the claimant's credibility [...]. Explanations which are not obviously implausible must be taken into account [...].

[...] Moreover, another line of cases establishes the proposition that the inconsistencies found by the Refugee Division must be significant and be central to the claim f...l and must not be exaggerated (Immigration and Refugee Board, Refugee Protection Unit, Assessment of Credibility in Claims for Refugee Protection, Canada, januari 2004, biz 11 en 23-26)2

2.1.2. Rekening houdend met deze richtlijnen omtrent het vaststellen van tegenstrijdigheden en het belang ervan voor het bepalen van de geloofwaardigheid van een asielaanvraag, blijkt na toepassing ervan op de vele elementen in het administratieve en rechtsplegings-dossier duidelijk dat tegenpartij in de bestreden beslissing op een onredelijke en onrechtmatige wijze tot de conclusie komt dat verzoeksters verklaringen ongeloofwaardig, en bijgevolg zijn asielaanvraag ongegrond, zouden zijn. Tegenpartij had, bij een correcte invulling van de bewijslast in casu een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie in hoofde van verzoekster dienen te weerhouden, of minstens twijfel - in welk geval zij verzoekster het voordeel van de twijfel had kunnen én moeten toekennen. De bestreden beslissing mist dan ook voldoende feitelijke en juridische motivering en tegenpartij schendt de algemene en de bijzondere wettelijke motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel:

Tegenpartij meent dat, hoewel de bloedwraakzaak dateert van 2001, verzoekster wachtte tot 2011 om Kosovo te verlaten en vervolgens pas na anderhalf jaar een asielaanvraag indiende, waardoor dit alles moeilijk in overeenstemming te brengen zou zijn met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. (bestreden stuk 2 in bijlage beslissing biz. 2)

Nochtans bleek duidelijk uit de verklaringen van verzoekster dat zij Kosovo pas in februari 2011 verliet omdat zij zich toen pas onveilig begon te voelen en bij haar echtgenoot wilde zijn. Tevens heeft zij anderhalf jaar gewacht om asiel te vragen omdat zij in september 2011 een negatief antwoord kreeg op zowel haar humanitaire als medische regularisatieaanvraag.

Tegenpartij meent dat zowel de echtgenoot als de schoonbroer van verzoekster nooit asiel hebben aangevraagd. Bovendien zou verzoekster eerder verklaard hebben dat noch zij noch haar kinderen in Kosovo ooit concrete problemen ervaren hebben vanwege de bloedwraakzaak. Tegenpartij beweert verder dat er zich tegenstrijdigheden in de verklaringen voordoen omdat verzoekster eerst zou verklaard hebben dat met het opheffen van de besa de mannelijke familieleden het huis niet meer buiten konden, terwijl zowel haar echtgenoot als haar schoonbroer het huis verlieten in het kader van hun werk. De echtgenoot van verzoekster zou zelfs een immobiliënkantoor hebben opgericht, wat volgens tegenpartij haaks zou staan op de door verzoekster beweerde vendetta, (bestreden beslissing blz. 2-3)

Vooreerst heeft de echtgenoot van verzoeker nooit asiel aangevraagd in België omdat hij zowel een aanvraag voor een medische als humanitaire regularisatie indiende. Ten tweede heeft verzoekster Kosovo wel degelijk verlaten uit vrees voor haar leven. De bewering dat zij eerder nooit concrete problemen kende doet geen afbreuk hieraan.

De vermeende tegenstrijdigheden zijn louter te wijten aan de transcriptie van de verklaringen van verzoekster door de tegenpartij in het gehoorverslag. Het is eigen aan een gehoor voor het Commissariaat-generaal dat de geschreven weergave ervan nooit de letterlijke verklaringen van een asielzoeker bevat en steeds geïntermedieerd, via één of twee al dan niet beëdigde tolken verloopt.

Tegenpartij geeft vervolgens wel een heel strikte interpretatie van de term 'bloedwraak'. Aangezien het verloop van de zaak niet zou stroken met de 'normalerwijze in een vendetta geldende logica' (voor zover een bloedwraakzaak enige logica kent), zou het hier gaan om een tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoekster. Tegenpartij beweert dat het immers net eigen is aan een vendetta dat de geviseerde en al zijn mannelijke bloedverwanten, van zodra een vendetta wordt uitgesproken, volledig in zijn bewegingsvrijheid wordt beperkt, daar hij telkens hij zich buiten begeeft, riskeert gedood te worden. Bovenstaand argument tart alle verbeelding en geeft blijk van een zekere ironie in de opvatting van de term 'vluchteling' waarmee de hele zaak benaderd wordt.

Tegenpartij meent dat het bevreemdend is dat verzoekster niet weet wie de bloedwraak exact heeft uitgeroepen en op welke datum dit exact gebeurde, noch kon verklaren op welke exacte data de bom in het immobiliënkantoor van haar echtgenoot werd geplaatst en wanneer hij werd beschoten, (bestreden beslissing blz. 3)

Tegenpartij insinueert hiermee dat het hele relaas om een ingestudeerd verhaal gaat en er bijgevolg geen geloof aan kan worden gehecht. Een dergelijk letterlijke interpretatie van wat al dan niet een leugenachtige verklaring is, zoals diegene toegepast door tegenpartij in de bestreden beslissing, zou er toe leiden dat een consistent asielaanvraag gewoonweg onmogelijk is. Het is immers niet ondenkbaar dat verzoekster zich de exacte data niet meer herinnert of bepaalde namen niet weet.

Op basis van dit gegeven wordt verzoekster beschouwd als een leugenaarster en wordt het interview niet in objectieve omstandigheden afgenomen. Er was een zekere vooringenomenheid van het CGVS waardoor men met argwaan luisterde naar het verhaal van verzoekster om vervolgens simpelweg te verklaren dat zij een leugenaarster is en dat er moeilijk geloof kan gehecht worden aan haar verhaal. Dit

alles belet niet dat zij na haar aankomst in België bij haar asielvraag de waarheid en niets anders dan de waarheid heeft verteld.

Door op deze manier een stok te zoeken om de hond te slaan bewijst tegenpartij wederom dat het vooral de bedoeling is om de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen op alle mogelijke manieren te ondermijnen.

Tegenpartij meent dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Het feit dat verzoekster geen beroep zou hebben gedaan op nationale bescherming zou de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekster wederom ondermijnen, (bestreden beslissing blz. 3)

Verzoekster maakt deel uit van de Roma-gemeenschap. Hoewel de veiligheidssituatie in Kosovo volgens tegenpartij over het algemeen als stabiel en kalm omschreven zou kunnen worden, is deze slechts een indruk. In werkelijkheid worden Roma-zigeuners zowel door de bevolking als door de overheidsinstanties monddood gemaakt, waardoor zij geen klacht durven neerleggen, en waardoor een verkeerd beeld wordt gecreëerd van de reële toestand waarin deze gemeenschap verkeert. In de realiteit kan de Roma-gemeenschap zelfs nergens terecht met klachten. Integendeel, zij worden bedreigd als zij aangifte doen van incidenten en worden zelfs door de politie niet au sérieux genomen of beledigd.

Tegenpartij geeft vervolgens toe dat het Commissariaat-Generaal erkent dat corruptie een probleem vormt bij de Kosovaarse overheidsinstanties, Tegenpartij meent dat er binnen de Kosovaarse politie nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat deze in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden is. Vervolgens verwijst zij naar enkele 'verbeteringen' die de politie zou hebben ondergaan dankzij de bijstand van Eulex en controle door de OSCE. (bestreden beslissing blz. 3)

Nochtans spreekt tegenpartij zichzelf hier tegen. De laatste jaren zou er in Kosovo meer en meer aandacht worden besteed aan het probleem van corruptie bij de Kosovaarse autoriteiten. Tegenpartij geeft hiermee toe dat er weldegelijk een probleem van corruptie bestaat binnen de Kosovaarse overheidsinstanties, doch legt de schuld bij verzoekster omdat zij niet voldoende inspanning zou hebben geleverd om klacht in te stellen tegen de beslissing van de politie. Het is echter de omgekeerde wereld te veronderstellen dat verzoekster op de hoogte zou moeten zijn van het bestaan van instanties als Eulex om problemen met de politie aan de kaak te stellen.

Het is echter kort door de bocht om hieruit te besluiten dat er zich geen problemen meer voordoen in Kosovo wat betreft het optreden van de politie, en moest dit toch het geval zijn, er voldoende instanties zijn waarbij men terecht kan om dit gedrag aan de kaak te stellen. In werkelijkheid kunnen burgers vaak nergens terecht omdat de overheidsinstanties ofwel smeergeld krijgen ofwel bang zijn om zich in te mengen in situaties als deze van verzoekster, waarbij vetes tussen twee families tot de orde van de dag behoren en vaak de hele gemeenschap terroriseren.

2.1.3. Tegenpartij schendt met de bestreden beslissing de genoemde beginselen van behoorlijk bestuur, die haar ervan dient te weerhouden doelbewust een interpretatie van de verklaringen van verzoekster te zoeken, waardoor zou blijken dat ze tegenstrijdig zijn met andere verklaringen, als ook een coherente, niet-contradictoire interpretatie mogelijk is.

Diezelfde beginselen van behoorlijk bestuur verplichten haar eveneens rekening te houden met het geheel van afgelegde verklaringen en ander bewijsmateriaal, zonder elementen ervan geïsoleerd te bekijken en de elementen die de geloofwaardigheid van verzoekster ten goede komen te negeren. Tegenpartij diende alle elementen uit het dossier als een geheel te benaderen en ze te vergelijken met de algemeen gekende feiten, om op basis daarvan een oordeel te vellen over de algemene geloofwaardigheid van verzoekster. Uit het administratieve dossier blijkt, zoals hoger uiteengezet, dat tegenpartij met de bestreden beslissing deze beginselen geschonden heeft.

In voorliggend geval had tegenpartij op een redelijke en logische wijze en op basis van de elementen uit het administratieve dossier minstens een interpretatie aan verzoeksters verklaringen kunnen geven waardoor zij niet, of minder uitgesproken, tegenstrijdig zouden blijken met andere verklaringen. Het is echter uitermate onredelijk de algemene geloofwaardigheid van verzoekster en de gegrondheid van haar vrees voor vervolging integraal te laten afhangen van slechts enkele elementen, in plaats van van het gehele dossier. Uit dergelijke vaststelling kan dan ook enkel afgeleid worden dat tegenpartij op onrechtmatige wijze en door middel van een puristische interpretatie over minor details tegenstrijdigheden heeft pogen bloot te leggen in verzoeksters verklaringen met als enige bedoeling haar geloofwaardigheid te ondergraven.

Verder getuigt het ook niet van behoorlijk bestuur dat tegenpartij in de bestreden beslissing eenzijdig focust op dergelijke, verklaarbare, tegenstrijdigheden, zonder dat uit de bestreden beslissing naar voren komt dat zij ook maar enige aandacht gehad heeft voor de omstandige gedetailleerde en coherente

verklaringen van verzoekster over de kern van haar asielrelaas. In de bestreden beslissing blijft volledig ongemotiveerd waarom tegenpartij geen aandacht schonk aan de vele cruciale details van haar relaas, waarover zij consistent, geloofwaardig en zonder de minste tegenstrijdigheid verklaringen aflegde.

In tegenstelling tot wat tegenpartij beweert, is verzoekster dan ook omtrent de meest cruciale elementen van haar asielrelaas in het algemeen meer dan voldoende geloofwaardig, te meer daar haar verklaringen daaromtrent ruimschoots bevestigd worden door algemeen gekende feiten. Door hiervan in de bestreden zelfs geen melding te maken, en er dus in haar besluitvorming geen rekening mee te houden, schendt tegenpartij haar motiverings- en zorgvuldigheidsplicht.

Op basis van verzoeksters verklaringen in het kader van haar huidige asielaanvraag en alle in het administratieve dossier aanwezige elementen, dient tegenpartij dan ook te erkennen dat verzoekster aan de op haar rustende bewijslast, die plaats laat voor kleine contradicties over niet doorslaggevende details en geen bewijs vereist die elke vorm van twijfel uitsluit, heeft voldaan en de feiten van haar huidige asielrelaas en de mogelijkheid van vervolging of onmenselijke behandeling aannemelijk heeft gemaakt, aangezien zij een coherent en in het algemeen geloofwaardig asielrelaas dat niet tegenstrijdig is met algemeen gekende gegevens uiteen heeft gezet en in de mate van het mogelijke bewijzen aangebracht van de feiten die zij aanhaalt.

De bestreden beslissing mist vooreerst motieven die feitelijk en juridisch afdoende zijn om de bestreden beslissing te kunnen dragen en schendt zowel de algemene uitdrukkelijke motiveringsplicht als de bijzondere zoals bepaald in de artikelen 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

Door daarnaast in de bestreden beslissing niet zorgvuldig alle voorhanden zijnde elementen af te wegen en te betrekken bij haar besluitvorming, geen rekening te houden met de relevantie van de details voor verzoeksters vrees voor vervolging en een overmatig groot gewicht toe te kennen aan verklaringen over enkele niet-substantiële details, schendt tegenpartij dan ook het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en bijgevolg ook haar motiveringsplicht.

2.2. Verzoekster heeft dan ook ontegensprekelijk in de mate van het mogelijke bewijsstukken aangebracht om haar verklaringen in het kader van haar asielrelaas te ondersteunen. Bijgevolg heeft zij de bewijslast vervuld die op haar rust en getuigt de overweging van tegenpartij dat verzoekster ongeloofwaardig zou zijn bij gebrek aan bewijsstukken van een schending van de motiveringsplicht.

2.3. Tot slot blijkt uit de bestreden beslissing niet waarom verzoekster ook het subsidiaire beschermingsstatuut geweigerd wordt. Tegenpartij wijdt zelfs geen woord aan de motivering van haar weigering verzoekster subsidiaire bescherming te verlenen.

Het louter verwijzen naar de motivering van de weigering van het vluchtelingenstatuut volstaat daartoe niet. Dezelfde feiten waarover verzoekster verklaringen aflegde tot het bekomen van het vluchtelingenstatuut, dienen immers aan de definitie van de subsidiaire bescherming getoetst worden, die volledig verschillende wettelijke toepassingsvoorwaarden heeft.

Tegenpartij negeert deze 'algemeen bekende feiten' en ondermijnt ten gevolge daarvan ten onrechte verder de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen dat haar vrees om bij een terugkeer naar Kosovo vervolging te kunnen ondergaan door de autoriteiten of minstens een reëel risico te lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling of straf, waarvoor de artikelen 48/3 tot en met 48/5 van de Vreemdelingenwet en de Vluchtelingenconventie bepalen dat er bescherming tegen geboden dient te worden.

Verzoekster heeft dan ook geen enkele inzicht verworven in de weigeringsmotieven, noch kan zij opmaken hoe ze er eventueel nuttig rechtsmiddelen tegen zou kunnen aanwenden, zodat zelfs het normdoel van de motiveringsplicht niet vervuld is.

Tegenpartij toont dan ook onvoldoende aan waarom verzoekster geen 'reëel risico op ernstige schade' zou lopen bij een terugkeer naar haar land van herkomst, noch of dit zelfs maar onderzocht werd, terwijl artikelen 48/4 en 48/2 van de Vreemdelingenwet en artikel 77 van de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet haar daar wettelijk toe verplichten.

Nochtans heeft verzoekster aan haar bewijsplicht voldaan en blijkt uit haar verklaringen tijdens het gehoor voor tegenpartij en uit de 'algemeen gekende feiten' waarover onder meer de hoger aangehaalde objectieve bronnen berichten, dat zij weldegelijk minstens een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of straf mag vrezen bij een terugkeer naar haar land van herkomst, waarvoor de artikelen 48/2, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet in bescherming voorzien.

Tegenpartij schendt op dit punt overduidelijk de genoemde wetsartikelen, de materiële en formele motiveringsplicht en de bestuurlijke zorgvuldigheidsplicht.

3. Concluderend mag dan ook gesteld worden dat verzoekster haar volledige medewerking heeft verleend aan de asielinstanties door alle feiten waarover zij kennis heeft te hebben vermeld. Haar verklaringen zijn coherent, geloofwaardig en niet tegenstrijdig met algemeen gekende feiten. Zij heeft de gegrondheid van haar vrees voor vervolging dan ook

voldoende aannemelijk gemaakt, zodat tegenpartij had dienen te besluiten tot het erkennen van verzoekster als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Tegenpartij had minstens dienen te erkennen dat er 'zwaarwegende gronden' bestaan om aan te nemen dat verzoekster 'wanneer zij naar haar land van herkomst terugkeert', 'een reëel risico op ernstige schade' zou lopen en haar bijgevolg de subsidiaire beschermingsstatus had moeten toekennen.

Door haar dat daarentegen in de bestreden beslissing elk van beide beschermingsstatuten te weigeren, schendt tegenpartij de artikelen 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5, 52, §2, 57/6, 2de lid, 62 en 77 van de Vreemdelingenwet, artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, de algemene motiveringsplichten artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991."

3.2. In deze kan niet dienstig de schending aangevoerd worden van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951. Voormelde bepaling heeft immers geen directe werking in de Belgische rechtsorde (cf. RvS 27 juni 2005, nr. 146.815; RvS 27 juni 2010, nr. 5928 (c); RvS 17 augustus 2012, nr. 8989 (c)).

Verder kan niet dienstig de schending aangevoerd worden van de artikelen 48, 48/1, 48/2, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien de bestreden beslissing er niet toe strekt verzoekster de vluchtelingenstatus, geregeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dat de omzetting vormt van artikel 1, A van de Conventie van Genève, of de subsidiaire beschermingsstatus, geregeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, te weigeren, waartegen het in artikel 39/2, §1, bedoelde beroep "*in volle rechtsmacht*" openstaat, doch wel er toe strekt haar asielaanvraag niet in overweging te nemen. In deze zin kan verzoekster ook niet dienstig de schending aanvoeren van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, aangezien deze in wezen een overgangsbepaling betreft die betrekking heeft op de toekenning van subsidiaire bescherming.

Binnen zijn bevoegdheid, zoals omschreven in artikel 39/2, § 2 *juncto* artikel 39/2, §1, derde lid van de vreemdelingenwet komt het de Raad niet toe zich bij de beoordeling van de asielaanvraag in de plaats te stellen van de Commissaris-generaal. De Raad herhaalt dat hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst. In deze hoedanigheid treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Als annulatierechter onderzoekt de Raad enkel of de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in redelijkheid is kunnen komen tot de gedane vaststelling van de feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Dit impliceert dat de Raad in het kader van een annulatieberoep geen uitspraak kan doen over een eventuele schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet noch rekening kan houden met "*algemeen bekende feiten*". Een onderzoek naar de eventuele schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet houdt immers per definitie een feitencontrole in, waarvoor de Raad als annulatierechter niet bevoegd is. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, maw wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet onder "*middel*" worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Verzoekster voert de schending aan van artikel 51/4, § 3 van de vreemdelingenwet dat betrekking heeft op het taalgebruik in asielzaken, maar verduidelijkt niet in haar uiteenzetting op welke concrete wijze deze bepaling wordt geschonden door de bestreden beslissing.

De aangevoerde schending van artikel 52 § 2 van de vreemdelingenwet is niet dienstig aangezien er *in casu* geen sprake is van toepassing van deze bepaling, met name een zogenaamde "*technische weigering*". Voorts verduidelijkt verzoekster ook hier niet op welke concrete wijze deze bepaling wordt geschonden door de bestreden beslissing.

In dezelfde zin is ook de aangevoerde schending van artikel 57/6, 2de lid van de vreemdelingenwet niet dienstig aangezien verzoekster geen onderdaan is van een E.U. Lidstaat noch een onderdaan van een Staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de Europese Unie, dat nog niet in werking is. Ook hier verduidelijkt verzoekster niet op welke concrete wijze deze bepaling door de bestreden beslissing wordt geschonden.

Betreffende onderdelen van het middel zijn dan ook onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissingen heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710).

Verzoekster kan niet dienstig stellen dat de bestreden beslissing feitelijke en juridische overwegingen ontbeert. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag verwijst naar de toepassing van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, nadat werd vastgesteld dat verzoekster afkomstig is van een 'veilig land' en haar verklaringen op een gemotiveerde wijze werden geanalyseerd. Verzoekster toont met haar betoog niet aan in welke mate de formele motieven haar niet in staat stellen te achterhalen welke concrete redenen de beslissing schragen. Waar verzoekster aanvoert dat uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt, herinnert de Raad er aan dat in de bestreden beslissing *in casu* geen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus betreft, maar wel een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster de deugdelijkheid van de motivering van de bestreden beslissing in vraag stelt, betoogt zij de schending aan te voeren van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de asielaanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de Commissaris-generaal bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*

d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen."

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

"De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

- Albanië
- Bosnië-Herzegovina
- India
- Kosovo
- FYROM
- Montenegro
- Servië".

In het verslag aan de koning bij het koninklijk besluit van 26 mei 2012, wordt onder meer verwezen naar het advies dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verstrekt heeft aangaande de landen die op de lijst van veilige derde landen kunnen worden opgenomen.

Voor wat betreft Kosovo kan het volgende gelezen worden: *"Voor wat betreft Kosovo, besluit de Commissaris-generaal als volgt : "Gelet op voorgaande vaststellingen betreffende de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in het democratische stelsel, de politieke omstandigheden in Kosovo, de mate waarin vervolging of mishandeling in Kosovo voorkomen en de mate waarin er tegen eventuele vervolging of mishandeling bescherming geboden wordt, en rekening houdende met de criteria die werden vastgelegd in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet komt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot het advies dat er in Kosovo algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit sluit niet uit dat er uitzonderlijk voor een aantal bijzondere situaties een nood aan internationale bescherming kan aanwezig zijn. Het kan onder meer gaan om bijzondere vormen van ernstige discriminatie die als vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of als ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kunnen beschouwd worden, zonder dat de nodige bescherming kan geboden worden."*

In de aanhef van het verslag aan de Koning bij voormeld koninklijk besluit van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

"Een individueel en effectief onderzoek blijft noodzakelijk, maar het vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is, gezien zijn afkomst uit een veilig land van herkomst."

In fine van het verslag aan de Koning bij voormeld koninklijk besluit van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

"Niettegenstaande ook uit het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat er enige kanttekeningen zouden kunnen worden geplaatst bij bepaalde situaties in bepaalde landen, vormt deze vaststelling geen bezwaar om deze landen op de lijst te plaatsen, rekening

houdende met alle relevante feiten en omstandigheden. Deze afweging gebeurde op zeer voorzichtige wijze. Bovendien wordt de asielzoeker afkomstig van deze veilige landen steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen.”

3.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal in de aanhef van zijn beslissing verwijst naar artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij er de aandacht op vestigt dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

3.6. Waar verzoekster een theoretisch betoog houdt over de “gedeelde bewijslast” en “het voordeel van de twijfel” merkt de Raad op dat aangezien verzoekster afkomstig is uit een land dat is aangemerkt als een veilig land van herkomst, het vermoeden geldt dat er in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. “*Het komt toe aan de asielzoeker om substantiële redenen op te geven waaruit blijkt dat, in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd. Slechts indien, ná individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt vervolgd of een reëel risico loopt op ernstige schade, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen.*” (parl.stukken, DOC 53 1825/003).

3.7. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat ze geen of onvoldoende beroep kon doen op hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten:

“Indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, dient te worden opgemerkt dat u geenszins aannemelijk heeft weten te maken dat u of uw gezinsleden voor de problemen met de familie van D.T. geen of onvoldoende beroep konden doen - of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo zouden kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo voor jullie een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Hoewel u nooit problemen heeft gekend met de politie of enige andere autoriteiten in Kosovo (CGVS, p. 16), heeft u, noch iemand anders, aangifte gedaan bij de politie van het gegeven dat D's familie de bloedwraak had uitgeroepen, dat er in de immobielkantoor van uw echtgenoot een bom werd geplaatst en dat uw echtgenoot werd beschoten (CGVS, p.13). Internationale bescherming kan slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dat jullie voor bovenstaande feiten echter geen klacht hadden ingediend daar uw echtgenoot de overtuiging was toegedaan dat de politie hiertegen niets zou kunnen doen (CGVS, p.13) kan geenszins worden weerhouden als rechtvaardiging van jullie nalaten terzake. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.”

3.8. Verzoekster betoogt evenwel dat zij deel uit maakt van de Roma-gemeenschap en dat hoewel de veiligheidssituatie in Kosovo als stabiel en kalm omschreven wordt, het hier slechts een indruk betreft. Verzoekster stelt o.m. dat in werkelijkheid Roma monddood worden gemaakt waardoor zij geen klacht durven neerleggen en waardoor een verkeerd beeld wordt gecreëerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster en haar echtgenoot geen klacht hebben ingediend omdat verzoeksters echtgenoot de overtuiging was toegedaan dat de politie hiertegen niets zou kunnen doen, wat steunt vindt in het administratief dossier.

De Raad wijst er echter op dat het niet kennelijk onredelijk is om van een asielzoeker te verwachten dat hij alle mogelijkheden tot bescherming uitput of aannemelijk maakt waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. Deze verwachting is des te meer gerechtigd aangezien uit de bestreden

beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekster verklaarde nooit problemen gekend te hebben met de politie of enige andere autoriteit in Kosovo, wat niet wordt betwist noch weerlegd door verzoekster. In alle redelijkheid kon dan ook van verzoekster worden verwacht dat zij minstens een poging ondernam om de bescherming van de (hogere) autoriteiten in te roepen, wat zeker zo is wanneer het verkrijgen van bescherming in Kosovo binnen de mogelijkheden van verzoekster lag. Daarenboven kunnen de Kosovaarse autoriteiten niet optreden indien zij niet op de hoogte worden gebracht van mogelijke criminele feiten.

De commissaris-generaal geeft dan ook geen blijk van onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelen wanneer hij stelt dat: *“Dat jullie voor bovenstaande feiten echter geen klacht hadden ingediend daar uw echtgenoot de overtuiging was toegedaan dat de politie hiertegen niets zou kunnen doen (CGVS, p.13) kan geenszins worden weerhouden als rechtvaardiging van jullie nalaten terzake. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden.”*

Verzoeksters ongestaafde betoog omtrent de *“reële toestand”* kan dan ook geen afbreuk doen aan het concrete motief dat *“u geenszins aannemelijk heeft weten te maken dat u of uw gezinsleden voor de problemen met de familie van D.T. geen of onvoldoende beroep konden doen - of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo zouden kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten”*.

Uit de bestreden beslissing blijkt voorts dat rekening werd gehouden met verzoeksters verklaringen hieromtrent. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.9. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing eveneens besloten dat *“in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980”*.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande gesteld: *“Volledigheidshalve voeg ik hieraan toe dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2012 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven - zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal -, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de “Law on the Police” en de “Law on the Police Inspectorate of Kosovo”, die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP evenwel beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens besteedt de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo” speciale aandacht aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.”*

Waar verzoekster haar betoog start met de stelling dat de commissaris-generaal erkent dat corruptie bij deze overheden een probleem vormt, merkt de Raad evenwel op dat de bestreden beslissing geen melding maakt van corruptie bij de Kosovaarse overheden, zodat het verdere betoog van verzoekster hieromtrent feitelijke grondslag mist.

De bestreden beslissing suggereert geenszins, in tegenstelling tot wat wordt beweerd in het verzoekschrift, dat verzoekster op de hoogte zou moeten zijn van het bestaan van Eulex of het OSCE. Wel wordt in de bestreden beslissing gesteld dat er binnen de Kosovaarse politie een aantal hervormingen noodzakelijk blijven en wordt er voorts op gewezen dat de Kosovaarse politie in vele opzichten een voorbeeldorganisatie is geworden door nieuwe wetgeving, door bijstand van EuLEX en het OSCE.

Met het loutere gegeven dat verzoekster het daar niet mee eens is, toont verzoekster niet aan dat ze niet bij de Kosovaarse politie terecht zou kunnen om klacht neer te leggen en bescherming te zoeken.

Voorts maakt verzoekster, met het ongestaafde betoog dat burgers in werkelijkheid nergens terecht kunnen om dat overheidsinstanties smeergeld krijgen of bang zijn om zich te mengen in een vete, niet aannemelijk dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich steunt onjuist is noch dat de commissaris-generaal op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat in geval van *“eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980”* noch dat de conclusie dat de bescherming in Kosovo voldoet aan de criteria van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet onjuist is.

3.10. De Raad herinnert eraan dat voor vreemdelingen die afkomstig zijn uit een veilig land een vermoeden geldt *“dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is”*. Het is dus aan de verzoekster om duidelijk aan te tonen dat er wel degelijk een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is, *quod non in casu*. Immers: *“Het komt toe aan de asielzoeker om substantiële redenen op te geven waaruit blijkt dat, in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd. Slechts indien, ná individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt vervolgd of een reëel risico loopt op ernstige schade, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen.”* (parl.stukken, DOC 53 1825/003).

De vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekster niet aantoont dat zij als individu zich niet kon beroepen op de bescherming van de autoriteiten, enerzijds, en de vaststelling dat de bescherming geboden door de in Kosovo opererende autoriteiten voldoet aan de criteria van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, anderzijds, vormen kernmotieven die voldoende zijn om de bestreden beslissing te schragen.

Verzoekster geeft weliswaar aan niet akkoord te gaan met de appreciatie door de commissaris-generaal doch zij laat na om deze schragende en concrete kernmotieven te weerleggen. Verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de commissaris-generaal op onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze heeft besloten om de asielaanvraag niet in overweging te nemen nu uit haar verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het betoog omtrent de (on)geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas doet geen afbreuk aan de hierboven besproken vaststellingen en kernmotieven, die volstaan om de bestreden beslissing te schragen.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het staat de Raad niet toe het oordeel van de Commissaris-generaal over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), *quod non in casu*.

Het enige middel is, in zoverre het ontvankelijk is, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES